

T – 13/08

**Spoljnotrgovinska arbitraža pri Privrednoj
komori Srbije u Beogradu**

O D L U K A T – 13/08

U SPORU

Tužioca:

[.....], REPUBLIKA SRBIJA

PROTIV

Tuženika:

[.....], SLOVENSKA (SLOVAČKA) REPUBLIKA

U Beogradu, 16. 03. 2009.

T – 13/08

Spoljnotrgovinska arbitraža pri Privrednoj komori Srbije u Beogradu, pred arbitrom pojedincem [] rešavajući u pravnoj stvari **tužioca** [], REPUBLIKA SRBIJA, koga po punomoćju zastupa advokat [], protiv **tuženog** [], SLOVENSKA (SLOVAČKA) REPUBLIKA, po osnovu duga od 37. 425, 00 (trideset sedam hiljada četrsto dvadeset i pet) evra, nakon sprovedenog postupka i održane glavne usmene rasprave 09. marta 2009. godine, donela je dana 16. 03. 2009. godine sledeću

O D L U K U

1. USVAJA SE tužbeni zahtev Tužioca u pogledu GLAVNOG DUGA i obavezuje se Tuženik, da plati Tužiocu na ime glavnog duga, iznos od **37. 425, 00** (trideset sedam hiljada četrsto dvadeset i pet) **evra**, u roku od 15 dana od dana prijema ove Odluke, pod pretnjom prinudnog izvršenja;

2. USVAJA SE tužbeni zahtev tužioca u pogledu KAMATE i obavezuje se Tuženik da Tužiocu plati **kamatu**, na osnovicu od **37. 425, 00** (trideset sedam hiljada četrsto dvadeset i pet) **evra** po stopi od **3,5%** na godišnjem nivou, za period od 24. 06. 2008. godine do dana isplate, u roku od 15 dana od dana prijema ove Odluke, pod pretnjom prinudnog izvršenja.

3. Obavezuje se Tuženik da Tužiocu plati na ime registracionih i arbitražnih troškova, kao i troškova zastupanja, iznos od **4. 988** (četiri hiljade devetsto osamdeset osam) **evra**, u roku od 15 dana od dana prijema ove Odluke, pod pretnjom prinudnog izvršenja .

O b r a z l o ž e n j e

1. Nadležnost Spoljnotrgovinske arbitraže pri Privrednoj komori Srbije

1.1. Spoljnotrgovinska arbitraža pri Privrednoj komori Srbije u Beogradu je primila tužbu Tužioca sa priložima, dana 09. juna 2008. godine. Nadležnost ove Arbitraže je ugovorena Arbitražnim sporazumom između stranaka u formi arbitražne klauzule u čl. 17 Ugovora, br. 145/2005 od 28.03.2006. godine, koji su stranke međusobno zaključile.

Arbitraža je 24. septembra 2008. godine uputila Tuženiku tužbu, sa priložima, dostavljajući mu istovremeno i Pravilnik Arbitraže, kao i Listu arbitara Arbitraže. Tuženiku je ostavljen rok od 30 dana od dana prijema Tužbe za Odgovor na Tužbu i izjašnjenje o izboru arbitra pojedinca. Tuženik je uredno primio tužbu sa priložima dana 9.10. 2008. godine, što se vidi iz povratnice, koja se nalazi u spisima predmeta.

Tuženik nije odgovorio na Tužbu, nije se izjasnio o izboru arbitra, ostao je pasivan od početka do okončanja postupka i nije se ni na koji način obraćao Arbitraži.

Pošto je Tuženik uredno primio tužbu 09. oktobra 2008. godine, saglasno čl. 15 Pravilnika Arbitraže, dana 27. novembra 2008. je održana sednica Predsedništva Arbitraže u užem sastavu, kojoj su prisustvovali []. Na sednici su razmotreni spisi predmeta i isprave koje je Tužilac podneo uz svoju tužbu, na osnovu čega je utvrđeno da se u čl. 17. Ugovora br. 145/2005, zaključenog između Tužioca i Tuženika dana 28.03.2006. godine, nalazi Arbitražni sporazum.

Uvidom u tekst Ugovora zaključenog između Tužioca i Tuženika, Arbitar pojedinac je ustanovio da su stranke u čl. 17. navele da je „za sve sporove do kojih dođe u procesu realizacije Ugovora, nadležan Međunarodni arbitražni sud u Beogradu...“ Budući da je Spoljnotrgovinska arbitraža pri Privrednoj komori Srbije u Beogradu jedini međunarodni arbitražni sud za rešavanje sporova sa stranim elementom sa sedištem u Beogradu, Arbitar je na nesumnjiv način zaključio da navedena formulacija u čl. 17. Ugovora predstavlja izraz prave volje stranaka da njihov spor reši upravo ova Arbitraža.

2. Imenovanje arbitra pojedinca i konstituisanje arbitraže

2.1. Budući da je Tužilac u Tužbi naveo da imenovanje arbitra prepušta Predsedniku Arbitraže, a tuženik se o tome nije izjašnjavao, saglasno čl. 20. i čl. 21. st. 3. Pravilnika Spoljnotrgovinske arbitraže, predsednik Arbitraže je, polazeći od činjenice da vrednost spora ne prelazi 70.000 US dolara, kao i da nema sporazuma stranaka o imenovanju arbitra pojedinca, dana 27. novembra 2008. godine doneo Zaključak o imenovanju [], arbitra sa liste arbitara Arbitraže, za arbitra pojedinca u ovom sporu.

2.2. Zaključak o imenovanju je dostavljen Arbitru, koji se kao nezavistan i nepristrasan u odnosu na stranke u sporu, svojom pismenom izjavom, prihvatio te dužnosti dana 08. decembra 2008. godine.

2.3. Sekretarijat Arbitraže je blagovremeno dostavio strankama Zaključak predsednika Arbitraže, od 27. novembra 2008. godine, sa obaveštenjem o imenovanju [] za arbitra pojedinca, uz kopiju napred opisane izjave arbitra, što su one uredno primile i što je utvrđeno na osnovu povratnica koje se nalaze u spisima predmeta. Kako ni jedna od stranaka nije prigovorila na Zaključak predsednika Arbitraže, arbitar pojedinac je imenovan na tu dužnost saglasno čl. 21. st. 2 - 3. i čl. 25. st. 3. Pravilnika Arbitraže.

2.4. Na podlozi svih relevantnih činjenica, Arbitar je utvrdio da je Spoljnotrgovinska arbitraža pri privrednoj komori Srbije u Beogradu nadležna u ovoj pravnoj stvari i da je arbitraža uredno konstituisana, saglasno čl. 21. st. 3. Pravilniku Arbitraže.

3. Tok postupka

3.1. Pokretanje postupka

Tužilac je podneo Tužbu sa priložima Spoljnotrgovinskoj arbitraži pri Privrednoj komori Srbije u Beogradu, dana 09. jula 2008. godine, čime je **arbitražni postupak pokrenut**.

Arbitraža je 24. 09. 2008. godine uputila na adresu Tuženika dopis kojim ga obaveštava da je primila Tužbu sa tužbenim zahtevom za pokretanje postupka i, saglasno čl. 30. st. 7. Pravilnika Arbitraže, dostavila mu Tužbu sa svim priložima na odgovor. Tuženik je pozvan da se, shodno Pravilniku Arbitraže, izjasni o tužbenom zahtevu i iznese svoja sredstva odbrane, zajedno sa odgovarajućom dokumentacijom, kao i da dostavi Arbitraži Odgovor na Tužbu u roku od 30 dana od dana njenog prijema. Tuženik je uredno primio pošiljku Arbitraže dana 09.10. 2008, što je utvrđeno iz povratnice, koja se nalazi u spisima predmeta, ali se ni jednim svojim podneskom, ni na drugi način, nije obraćao Arbitraži.

3.2. Zakazivanje ročišta i glavna rasprava

Pošto je utvrđena nadležnost Arbitraže i imenovan arbitar, na način opisan pod tačkom 1-2 ovog Obrazloženja, čemu se ni jedna od stranaka nije protivila, a Tuženik nije dostavio odgovor na tužbu ni nakon isteka svih ostavljenih rokova, imenovani Arbitar pojedinac je, budući da se prihvatio te dužnosti, saglasno Pravilniku o Spoljnotrgovinskoj arbitraži, zakazao ročište za usmenu raspravu za 09. mart 2009. godine. Arbitraža je strankama uputila pozive, koje su one uredno primile, što se vidi iz povratnica koje se nalaze u spisima predmeta.

Na zakazano ročište se pojavila punomoćnik Tužioca, advokat [] iz Beograda, prema urednom punomoćju, koje se nalazi u spisima predmeta. Za tuženika nije pristupio niko. Pošto je konstatovao da je Sekretarijat Arbitraže uputio Tuženiku poziv za ročište za glavnu raspravu, koji je on uredno primio, a svoj nedolazak na ročište nije opravdao, Arbitar je na osnovu konkretnih okolnosti, i predloga punomoćnika Tužioca, primenio čl. 37. st 6. Pravilnika Arbitraže i doneo Zaključak da se rasprava održi u odsustvu Tuženika.

3.2.1. Stav Tužioca

Tužilac je u Tužbi i na održanoj usmenoj raspravi dana 09. 03. 2009. godine naveo da je sa Tuženikom dana 28.03. 2006. godine zaključio Ugovor br. 145/2005 od 28.03.2006. godine, na osnovu koga mu je u svojstvu prodavca prodao i isporučio tri linije za proizvodnju maramica, Type 200/600 i liniju za proizvodnju toaletnog papira, Type 100/1600, br. 011/2006, proizvođača [], Srbija.

Pored navedene opreme, koja nije predmet spora među strankama, Tužilac je Tuženom prodao liniju za proizvodnju i pakovanje papirnih maramica, tip 300/600, br. mašine 069/2006, u protivvrednosti od 105. 500, 00 (sto pet hiljada petsto) evra od istog proizvođača, koju je, saglasno Ugovoru, isporučio dana 04. 08. 2006. godine, u vezi sa čijom neurednom isplatom prodajne cene je i nastao spor između stranaka.

Potraživanje Tužioca u iznosu od 105. 500, 00 (sto pet hiljada petsto) evra, prema navodima samog Tužioca, Tuženik je dana 31. 12. 2006. godine, isplatio samo delimično i to u iznosu od 68. 075, 00 (šezdeset osam hiljada sedamdeset pet) evra, a neisplaćeni preostali deo od 37.425, 00 EVRA do ukupno dogovorene cene od 105. 500, 00 evra, je ostao neizmireni deo obaveze Tuženika prema Tužiocu. Ukupan, početni iznos duga Tuženika od 105. 500, 00 evra prema Tužiocu, iskazan je u fakturi br. 79/2006 od 11. 07. 2006. godine i naveden u Specifikaciji (nazivu robe), kao i u Carinskoj deklaraciji br. 8699/04.08.2006. Preostali, neizmireni deo duga Tuženika, u iznosu od 37.425, 00 evra stranke su, između ostalog, učinile **nespornim** potpisivanjem četiri aneksa uz osnovni Ugovor. Naime, Tužilac i Tuženi su, anexima na osnovni Ugovor br. 145/2005. od 28.03.2006, sporazumno produžavali rokove u kojima je Tuženi bio dužan da isplati preostali deo duga Tužiocu za isporučenu liniju br. 069/2006, po izveznoj carinskoj deklaraciji br. 8699/04. 08. 2006, u iznosu od 37.425, 00 evra. Poslednjim Aneksom, br. IV od 27. 12. 2007. godine, stranke su odredile 24. 06. 2008. godine, kao poslednji dan roka u kome je Tuženik dužan da izmiri Tužiocu dug u iznosu od 37.425, 00 evra. Međutim, Tuženi ni ovaj rok nije ispoštovao, tako da je preostali iznos njegovog duga od 37.425, 00 EVRA ostao neizmiren, što je za Tužioca bio razlog za podizanje tužbe i pokretanje spora.

Tužilac je, po osnovu neisplaćenog dela duga Tuženika, opredelio visinu svog potraživanja, odnosno glavnog duga Tuženika, na iznos od 37. 425, 00 evra, pružajući za to odgovarajuće dokaze i to: Ugovor br. 145/2005 od 28. 03. 2006; Potpisanu i od stranaka overenu Specifikaciju (naziv) robe, koja je predmet osnovnog Ugovora, sa nazivima robe,

jedinicama mere, količinom, iskazanim cenama u evrima i rokovima isporuke; 4 aneksa uz osnovni Ugovor – Aneks I od 06. 08. 2006, Aneks II od 01.01. 2007, Aneks III od 30.06. 2007 i Aneks IV od 27.12.2007. godine; Račun Tužioca (Invoice) N0 – 79/2006, od 11. 07. 2006. godine na iznos od 105. 500, 00 Evra; Carinsku deklaraciju br. [] od 04. 08. 2006. godine; Certificate EUR 1 [] od 04. 08. 2006. godine.

Tužilac je tražio kamatu uz glavni dug, kao i naknadu troškova arbitražnog postupka, prema troškovniku koji je priložio na usmenoj raspravi, u ukupnom iznosu od 384.635,00 srpskih dinara, zahtevajući da se Tuženik obaveže da sve utvrđene iznose isplati u roku od 15 dana po prijemu arbitražne odluke, pod pretnjom izvršenja.

Punomoćnik Tužioca je na glavnoj raspravi izjavila da u svemu ostaje pri navodima i odlučnim činjenicama iz Tužbe od 09. jula 2008. godine.

Na pitanje arbitra pojedinca da li ima izgleda za miran način rešenja spora, punomoćnik Tužioca je izjavila da takvi uslovi u konkretnom slučaju ne postoje.

3.2. 2. Stav Tuženika

Tuženik je do ročišta za glavnu raspravu ostao neaktivan i nije odgovorio na Tužbu, niti se obraćao Arbitraži do okončanja celog toka postupka. Nije se pojavio na zakazanom ročištu i održanoj usmenoj raspravi, iako je uredno primio poziv, a svoj nedolazak nije opravdao. Potpisanim i sa Tužiocem zaključenim aneksima uz osnovni Ugovor, uključujući i Aneks br. IV od 27.12.2007. godine, uz Ugovor br. 145/2005. od 28. 03. 2006. godine, Tuženik je, u svojstvu kupca iz osnovnog posla, učinio nespornim postojanje glavnog duga u iznosu od 37. 425, 00 evra, za izvezenu Automatsku liniju za proizvodnju i pakovanje papirnih maramica br. 069/2006, po izveznoj carinskoj deklaraciji br. 8699/04.08.2006 i drugim navedenim dokazima. Tuženik ni u naknadno ostavljenim rokovima, više puta produžavanim aneksima uz osnovni Ugovor, nije izmirio dugovanu sumu Tužiocu.

4. Materijalno i procesno pravo primenjeno u postupku rešavanja spora

Arbitražnim sporazumom iz čl. 17. Ugovora, br. 145/2005 od 28.03.2006. godine je predviđena primena Pravilnika Arbitraže i zakonodavstva Republike Srbije, kao merodavnog prava, što je arbitar prihvatio, poštujući slobodno izraženu volju ugovornih strana, koja je zasnovana na zakonu i osnovnim pravnim načelima. Kako je Republika Srbija, ratifikovala Konvenciji Ujedinjenih nacija o ugovorima o međunarodnoj prodaji robe iz 1980. godine (Bečka Konvencija), ona je sastavni deo njenog unutrašnjeg pravnog poretka i merodavni materijalno-pravni izvor za uređivanje odnosa nastalih u odnosima međunarodne prodaje robe njenih subjekata sa stranim partnerima. Arbitar se, stoga, u konkretnom slučaju opredelio za primenu odgovarajućih normi Bečke konvencije za rešenje nastalog spora između stranaka.

Kao merodavne procesne norme, saglasno sporazumu stranaka, Arbitar je prvenstveno primenio Pravilnik Arbitraže od 08. juna 2007. godine. Pored sporazuma stranaka i članom 45. Pravilnika je određeno da se na postupak pred Arbitražom primenjuju njegove odredbe. Primena Pravilnika ne proizilazi samo iz navedenog čl. 45. već je obavezna i po odredbi čl. IV stava 1. tačke a) Evropske konvencije o međunarodnoj trgovinskoj arbitraži (Ženeva, 1961.) i po članu V stavu 1. tački (d) Konvencije o priznanju i izvršenju inostranih arbitražnih odluka (Njujork, 10. jun 1958.).

5. Tužbeni zahtev

Osnovna pitanja u vezi sa Tužbom i tužbenim zahtevom, odnosno u vezi sa

predmetom spora Tužioca i Tuženika, o kojima je arbitar pojedinac bio dužan da odluči su - da li Tuženik duguje Tužiocu:

a) na ime glavnog duga - iznos od 37. 425, 00 Evra, kao neizmirenog dela prodajne cene za Automatsku liniju za proizvodnju i pakovanje papirnih maramica br. 069/2006, po Ugovoru br. 145/2005 od 28.03.2006. godine, zaključenom između stranaka;

b) pripadajuću kamatu uz glavni dug i

c) troškove arbitražnog postupka.

5. 1. Činjenični i pravni osnov arbitražne odluke

5.1.1. Pitanje glavnog duga

Tužilac je u Tužbi i na glavnoj raspravi tvrdio da mu Tuženik duguje na ime glavnog duga iznos od 37. 425, 00 evra, kao deo neisplaćene, od ukupno ugovorene cene od 105. 500, 00 evra, za isporučenu liniju za proizvodnju i pakovanje papirnih maramica, tip 300/600, br. mašine 069/2006, proizvođača [...].

Potraživanje Tužioca prema Tuženiku se zasniva na Ugovoru br. 145/2005 od 28.03.2006, koji su oni međusobno zaključili. Tužilac je, kao dokaz, pored Ugovora, priložio: Potpisanu i od stranaka overenu Specifikaciju (naziv) robe (N0-3), koja je sastavni deo osnovnog Ugovora, sa nazivima robe, jedinicama mere, količinom, iskazanim cenama u evrima i rokovima isporuke ; četiri aneksa uz osnovni Ugovor – Aneks I od 06. 08. 2006, Aneks II od 01.01. 2007, Aneks III od 30.06. 2007 i Aneks IV od 27.12.2007. godine; Proforma račun izdat od strane Tužioca - (Invoice) N0 – 79/2006, od 11. 07. 2006. godine na iznos od 105. 500, 00 Evra; Carinsku deklaraciju [...] od 04. 08. 2006. godine; Certificate EUR 1 [...] od 04. 08. 2006. godine.

Tužilac je uz Tužbu priložio odgovarajuće dokaze da je u svojstvu prodavca ispunio svoje obaveze prema kupcu, odnosno Tuženiku, što Tuženik nije osporio ni jednim svojim prigovorom bilo koje vrste.

Prema navodima Tužioca, Tuženik mu je isplatio iznos od 68. 075, evra, dana 31. 12. 2006. godine, doznakom [...], ali je razlika od EUR 37. 425,00, do ukupno dogovorene cene u punom iznosu od 105. 500, 00 Evra, ostala neisplaćena. Potraživanje Tužioca su nespornim učinile same stranke. Tuženik je potpisivanjem sa Tužiocem četiri aneksa uz osnovni Ugovor, izričito i na nesumnjiv način priznao i prihvatio postojanje ostatka duga prema Tužiocu za izvoz Automatske linije za proizvodnju i pakovanje papirnih maramica br. 069/2006, po Izvoznj carinskoj deklaraciji br. [...] /04.08.2006, na iznos od EUR 37. 425,00. Poslednjim Aneksom IV od 27.12.2007. godine uz osnovni Ugovor br. 145/2005 od 28.03.2006, Tuženik se obavezao da isplati navedenu sumu najkasnije do 24. 06. 2008. godine. Pošto, uprkos tako preuzetoj obavezi, Tuženik u celini nije isplatio dugovani iznos, Tužilac je podigao Tužbu i pokrenuo arbitražni postupak.

Opšta je i nesporna obaveza kupca da je on dužan platiti prodavcu cenu u punom iznosu, kao dogovoreni ekvivalent novčane vrednosti isporučene robe, u vreme određenom u ugovoru.

Tu obavezu predviđa i Konvencija Ujedinjenih nacija o ugovorima o međunarodnoj prodaji robe (čl. 53. čl. 54. čl. 59.), koja je određena za merodavno pravo u ovom sporu. Takvu obavezu predviđa i Zakon o obligacionim odnosima Republike Srbije u čl. 277. st. 1, čija primena ima supsidijerni karakter (čl. 7. st. 2. Konvencije).

Arbitar je na utvrđeno činjenično stanje primenio članove 53, 54. i 59. Konvencije Organizacije ujedinjenih nacija o ugovorima o međunarodnoj prodaji robe, prema kojima se jedna od osnovnih obaveza kupca sastoji u plaćanju cene za isporučenu robu na način predviđen ugovorom i Konvencijom. Kupac je dužan da isplati cenu u celini onog dana koji

je dogovoren, bez potrebe postavljanja zahteva prodavca, ili preduzimanja, s njegove strane, nekih drugih formalnosti.

Pošto Kupac nije u celini i na vreme izmirio svoju osnovnu obavezu plaćanja cene, Prodavac je podneo Tužbu Arbitraži, kako je to napred opisano.

Tuženik je bio dužan da kupljenu robu plati na ugovoreni način i u punom iznosu, najkasnije o roku predviđenom Ugovorom, odnosno Aneksom IV uz osnovni Ugovor. Kako je utvrđeno da on to nije učinio, a kako je Tužilac odbio inicijativu za miran način rešenja spora sa Tuženikom, Arbitar pojedinac je ceneći pojedinačno i u celini sve izvedene dokaze, podvođenjem utvrđenog činjeničnog stanja pod odgovarajuće pravne norme, uvažio tužbeni zahtev Tužioca u pogledu glavnog duga i obavezao Tuženika da isplati Tužiocu deo neizmirene prodajne cene za isporučenu robu u iznosu od 37. 425, 00 evra, shodno tački 1. dispozitiva ove Odluke.

5. 1. 2. Pitanje kamate

Polazeći od utvrđene činjenice da Tuženik na ime cene za isporučenu robu nije izvršio dugovanu isplatu u celini i na vreme, Arbitar je primenio čl. 78. Konvencije o ugovorima o međunarodnoj prodaji robe OUN. Citirani član predviđa da: «ako jedna strana ne plati cenu ili neki drugi iznos sa kojim je u zaostatku, druga strana ima pravo na kamatu na takav iznos...». Stoga je Arbitar obavezao Tuženog na plaćanje kamate zbog neisplaćenog dela glavnog duga Tuženika od 37. 425, 00 Evra, koji čini osnovicu za izračunavanje iznosa duga po osnovu kamate, čiju je isplatu zahtevao i Tužilac tužbenim zahtevom.

Arbitar je kao početak toka roka za obračun kamate odredio datum 24. 06. 2008. godine, naveden u Aneksu IV uz glavni Ugovor, kao krajnji rok za izmirenje duga. Ovaj datum, kao početak perioda za obračun kamate je predložio sam Tužilac u svom tužbenom zahtevu, što je najpovoljnije rešenje za Tuženika.

Kako je potraživanje glavnog duga izraženo u evrima, Arbitar se opredelio za primenu domicilne kamate za evro. Kamatnu stopu je odredio uz pomoć Reuters-ovog pregleda o kretanju kamate na šestomesečne depozite za period od jula meseca 2008 do donošenja ove Odluke (<http://www.homefinance.nl/english/international-interest-rates/libor/euro/libor-rates-6-months-eur.asp>), prema kome se stopa za evro u tom periodu kretala u rasponu od 5,5% do 1,8% na godišnjem nivou (EUROLIBOR na šestomesečne depozite), što ga je rukovodilo da o visini kamatne stope, računajući njenu približnu prosečnu vrednost u posmatranom periodu, odluči kao u izreci 2. ove Odluke.

Primenom kamatne stope od 3,5 %, na godišnjem nivou, na iznos glavnog duga od 37. 425, 00 evra, kao osnovice za obračun, utvrdiće se visina konačnog novčanog iznosa, koji Tuženik dužuje Tužiocu po osnovu kamate za vremenski period od 24. 06. 2008. godine, kao dana početka njenog obračuna, do dana isplate Tužiocu.

5.1.3. Pitanje troškova

Saglasno Pravilniku i Tarifi Spoljnotrgovinske arbitraže pri Privrednoj komori Srbije u Beogradu, Arbitraža je, svojim dopisom od 10. jula 2008. godine potvrdila Tužiocu da je primila Tužbu i pozvala ga da, u skladu sa čl. 57. st. 2. Pravilnika uplati Arbitraži iznos od 15.803, 00 dinara na ime registracionih troškova. Tužilac je tu svoju obavezu izvršio 15. 07. 2008. godine uplatom navedenog iznosa na račun Arbitraže preko [...], što je dokazao dostavljanjem overene kopije Izvoda sa tekućeg računa iz [...] banke.

Dopisom od 18. jula 2008. godine, Arbitraža je potvrdila prijem uplaćenih sredstava na svoj račun i istovremeno pozvala Tužioca da, shodno odredbama čl. 57. st. 1. Pravilnika o spoljnotrgovinskoj arbitraži, na ime arbitražnih troškova, uplati na račun Arbitraže iznos od

328. 832,00 dinara. Tužilac je ovu svoju obavezu uredno ispunio 22.09.2008. godine, uplatom na račun Arbitraže iznosa od 328.832,00 srpskih dinara, što je dokazao dostavljanjem overene kopije Izvoda sa tekućeg računa iz [...].

Tužilac je tužbenim zahtevom tražio da mu Arbitraža prizna naknadu troškova koje je imao u postupku. Punomoćnik Tužioca je na glavnoj raspravi predala Arbitraži Troškovnik, koji je pridružen spisima predmeta, i zahtevala isplatu po tom osnovu na ime:

a) registracionih troškova u iznosu od 15.803,00 dinara, što na dan njihove uplate na žiro račun Arbitraže, 15.07.2008. godine, po zvaničnom deviznom kursu Narodne banke Srbije od 78, 29 dinara za jedan evro (<http://www.nbs.rs>), odgovara ekvivalentu od 202 evra;

b) arbitražnih troškova u iznosu od 328.832,00, srpskih dinara, što na dan njihove uplate na žiro račun Arbitraže, dana 22. 09. 2008. godine, računato po zvaničnom deviznom kursu Narodne banke Srbije od 76, 26 dinara za jedan evro (<http://www.nbs.rs>), odgovara ekvivalentu od 4. 311 evra;

c) sastava Tužbe u iznosu od 20.000 dinara, što na dan podnošenja Tužbe 09. jula 2008. godine, po zvaničnom deviznom kursu Narodne banke Srbije, od 75. 76 dinara za jedan evro (<http://www.nbs.rs>), odgovara ekvivalentu od 264 evra.

d) zastupanja na ročištu u iznosu od 20.000 dinara, što na dan održavanja glavne rasprave, prema zvaničnom kursu Narodne banke Srbije, od 94.61 dinar za jedan evro (<http://www.nbs.rs>), odgovara ekvivalentu od 211 evra.

Tužilac je sve navedene troškove iskazao u srpskim dinarima, koje je arbitar preračunao u evre, primenom zvaničnog deviznog kursa Narodne banke Srbije u Beogradu, kao mestu nastanka i plaćanja troškova, kao i mestu donošenja Odluke, primenjujući zvanični devizni kurs Narodne Banke Srbije, koji je važio u vreme nastanka ili isplate pojedine vrste konkretnog troška.

Po oceni Arbitra pojedinca, navedeni pojedinačni iznosi opisanih troškova i njihov ukupan zbir od **4.988** evra, zahtevani Troškovnikom Tužioca, su razumni i bili su potrebni radi učestvovanja Tužioca u ovoj parnici.

Pošto je Tuženik u celini izgubio spor, on je dužan isplatiti Tužiocu, kao protivnoj stranci, naknadu troškova, koje je ona imala u parnici. Iz tih razloga je Arbitar pojedinac u tač. 3. dispozitiva ove Odluke u celini prihvatio zahtev Tužioca u pogledu njegovog prava na naknadu utvrđenog iznosa troškova.

6. Konačnost, dejstvo i izvršenje Odluke

Na osnovu člana 56. Pravilnika o Spoljnotrgovinskoj arbitraži pri Privrednoj komori Srbije, kao i čl. 64. st. 1. Zakona o arbitraži Srbije («Sl. Glasnik RS», br. 46/2006.), ova arbitražna Odluka ima snagu pravnosnažne presude redovnog suda. Ona je konačna i protiv nje nema mesta žalbi, a stranke su se prihvatanjem nadležnosti Arbitraže obavezale da će Odluku izvršiti.

U Beogradu, 16. marta 2009.

Zapisničar,

[.....]

Arbitar pojedinac,

[.....]